

Scharreleieren

VAN BERGRUST TOT BERGRUST

Guus Peterse

Een week lang had ik 'm genegeerd, de rotszwaluw van de Pietersberg. Ik had 'm natuurlijk ook al drie jaar eerder in Hoorn. En dat is een dierbare herinnering: wij vogelaars met verrekijkers omhoog gericht tussen het verbaasde winkelend publiek, de drukte rond sinterklaasintocht, ja leuk was dat.

Rotszwaluw - Jan van der Greef

En die rotszwaluwen rond de kerktoren: fantastisch! Dus ik hoefde nog even niet zo dringend. Ik kon natuurlijk ook gewoon niet, al die dagen, dat scheelt. Zondag kon ik wel en dan is alles ineens heel anders. Dus toch maar de reis ondernomen.

Grijs weer, een pittig zuidwestenwindje en af en toe wat regen. De klim de Pietersberg op was me vandaag te machtig. Meestal is dat m'n eer te na, maar dit keer ging ik lopend omhoog. Bij café Bergrust aangekomen wel enkele vogelaars, maar geen spoor van de vogel. Mooi zicht op Maastricht, dat wel, en op het schone Limburgse heuvelland om ons heen. Een uur lang bouwde de spanning zich op, een uur lang stonden we ons af te vragen of juist vandaag..., een uur lang vroegen we ons af wat te doen, maar toen verscheen de vogel!

Eerst een paar minuten. Hij gaf een fraaie vliegshow weg, maar verwijderde zich toen steeds verder richting Maastricht en verdween uit beeld, net voordat enkele vogelaars terugkeerden die tussendoor even (vergeefs) naar de oehoe waren wezen zoeken. Oei, dat deed pijn, maar gelukkig: een paar minuten later was de vogel terug en toen liet die zich zeker een uur lang onafgebroken bewonderen. Wat te zeggen? Het is sowieso aan te bevelen af en toe eens de tijd te nemen voor een foeragerende zwaluw. Dat wenden en keren, die snelheid, ware lucht-acrobatiek, een genot om naar te kijken. Maar dit was een rotszwaluw! Daarmee is feitelijk alles gezegd. Een rotszwaluw af en toe op slechts een paar meter langs of over je heen zien snellen. Een rotszwaluw die om je heen cirkelt zodat je bijna duizelig wordt van het volgen van de vogel. De witte vensters in de staartpenen, de zwartachtige ondervleugeldekveren: formules uit Van Duivendijks kenmerken-gids kwamen tot leven. Fantastisch.

Tussendoor nog even naar de oehoe wezen zoeken, maar het was zoals anderen voor mij al hadden vastgesteld: vogel was vandaag onvindbaar. Heb ik weer. Ik heb nu een score van ongeveer twee uit negen: bedroevend! Ach, vorige keer, driekwart jaar geleden, had ik 'm nog, dus van mij geen klachten. En terug bij de rotszwaluw was die nog steeds aanwezig.

Het was weer zoals vrijwel altijd bij dit soort gelegenheden: geen spijt. Dat heb ik eigenlijk nooit, zelfs niet als ik de vogel mis. Dat hoort er nou eenmaal af en toe bij. En er is bijna altijd wel weer iets anders leuks te doen. Vandaag nog even richting Bemelen gefietst, waar ik op de Bemelerberg onder andere café Bergrust vond. Van Bergrust tot Bergrust vandaag.

Nog ietsje verder was het hamsterreservaat van Sibbe en daar vlogen me al gauw twee forse plumpe gorsachtige vogels tegemoet. Dikke buiken, dikke snavels, onbestemd grauwestreep verenkled en gorsachtig "tsjik"-roepje. Grauwe gorzen. Pas toen ik alweer bezig was terug te gaan, zag ik ze weer. Eén van beide liet zich toen ook even mooi aan de grond zien. En tussendoor ook nog een fraaie man blauwe kiekendief jagend boven de akkers. De regen op de terugweg naar Maastricht kon me daarna niet meer deren.

6 december 2009